

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 393/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mgr. Mariánom Kropajom, PhD., advokátom, Mudroňova 7356/51, Piešťany, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 28T/5/2023 a jeho uzneseniu z 15. mája 2024 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 3Tos/96/2024 a jeho uzneseniu zo 4. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a tiež sa domáha uloženia povinnosti všeobecným súdom vydať uznesenie o prerušení jeho trestného stíhania, uznesenie o preskúmaní obžaloby, súdom žiada uložiť vydanie príkazu na prepustenie z väzby na slobodu, priznať primerané finančné zadost'učinenie 40 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ bol na základe uznesenia Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) z 26. augusta 2022 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom na osobnej slobode bol obmedzený od 23. augusta 2022. Obžaloba na sťažovateľa bola

podaná 7. februára 2023 pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu a pokračovací zločin podvodu.

4. Sťažovateľ žiadosťou doručenou okresnému súdu 9. mája 2024 žiadal o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej okresný súd uznesením sp. zn. 28T/5/2023 z 15. mája 2024 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol a zároveň väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediáčného úradníka nenahradil a neprijal písomný sľub sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku.

5. Okresný súd v namietanom uznesení uviedol, že po vykonaní šiestich hlavných pojednávaní dôkazná situácia naďalej vypovedá o tom, že sťažovateľ vykonával činnosť spočívajúcu v uzatváraní záväzkových vzťahov so záujemcami o dielo, ktoré ponúkal, pričom, ako získal zálohu na vykonanie diela, následne už vo svojej činnosti smerujúcej k dokončeniu diela nepokračoval a prijaté prostriedky nevrátil, čím sa mal na úkor záujemcov (objednávateľov) obohatiť. Z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní vyplýva, že skutky, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, boli spáchané, majú znaky trestných činov a sú tu konkrétne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutky spáchal sťažovateľ, čo vyplýva najmä z množstva výpovedí poškodených, ako aj z ďalších dôkazov zabezpečených v rámci prípravného konania, a to najmä zmlúv o dielo medzi spoločnosťou BALKONA INVEST s.r.o. a objednávatelmi a spoločnosťou Balkona SK s.r.o. a objednávatelmi, ako aj výpismi z bankových účtov.

6. Vo vzťahu k argumentu sťažovateľa, že účinnosťou noviel vznikne zákonný nárok na nový trest, súd uviedol, že toto očakávanie je možné vyhodnotiť len v štádiu obhajobnej stratégie, pretože v prípade uznania viny bude úlohou okresného súdu po zohľadnení všetkých okolností uložiť primeraný a spravodlivý trest, pričom väzba ako zaisťovací inštitút nie je viazaná na určitý druh trestnej činnosti, naopak, do väzby za splnenia zákonných podmienok je možné vziať páchatel'a v podstate z dôvodu akejkoľvek trestnej činnosti (spravidla úmyselnej), ekonomickú trestnú činnosť nevynímajúc, je preto irelevantné, k akému trestu v prípade uznania viny trestné stíhanie smeruje. K argumentu sťažovateľa o postupe súdov v iných trestných veciach okresný súd uviedol, že súd priebežne sleduje rozhodovaciu činnosť iných súdov a vníma rozdielnosť v prístupe k riešeniu otázky prerušenia trestného stíhania, avšak je toho názoru, že nie je povinný automaticky aplikovať postup iného súdu na prebiehajúce konanie iba preto, lebo s ním sťažovateľ súhlasí, a považuje tento postup subjektívne za správny. Povinnosťou súdu zostáva konať plynule, bez prietáhov a v súlade s právnymi predpismi, rozhodnúť vo veci po zohľadnení všetkých okolností prípadu, rešpektujúc objektívne právo, ako aj rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Zotrval na závere, že ustanovenia príslušnej novely Trestného zákona neboli a nateraz nie sú rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej v žiadnej trestnej veci, a preto ani v tejto trestnej veci nie je v tejto situácii možné aplikovať ustanovenie o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku či obdobné ustanovenia týkajúce sa súdneho konania, tak ako sa domáhal sťažovateľ.

7. K namietanej intenzite utrpenia sťažovateľa v rámci výkonu väzby, ako aj utrpenia jeho rodiny a následkom, ktoré budú ťažko v budúcnosti napravitel'né, okresný súd uviedol, že dôvodnosť väzobného stíhania nemožno oslabiť pociťovaním diskomfortu sťažovateľa počas výkonu väzby ani potrebou sťažovateľa starať sa o maloleté deti, prípadne zhoršeným zdravotným stavom ďalších príbuzných. K argumentu, že v prostredí ústavu má sťažovateľ obmedzené možnosti na štúdium

spisu a prípravu na pojednávania, súd poukázal na to, že na naštudovanie vyšetrovacieho spisu mal vytvorený priestor nielen počas prípravného konania, ale aj v konaní pred súdom 3. mája 2023, 5. mája 2023, 16. mája 2023, 19. mája 2023, 31. mája 2023, 1. júna 2023, 27. júla 2023, 1. augusta 2023, 3. augusta 2023, 2. novembra 2023, 1. decembra 2023, 7. decembra 2023, 21. februára 2024, 14. marca 2024, 25. marca 2024, 7. mája 2024 a 13. mája 2024 a súčasne jeho obhajca môže kedykoľvek nahliadať do spisu a robiť si z neho výpisy.

8. Okresný súd ďalej uviedol, že nedošlo k žiadnej zmene týkajúcej sa dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, vo vzťahu ku ktorým ostáva určujúce správanie sťažovateľa v prípravnom konaní, keď sa opakovane vyhýbal účasti na úkonoch trestného konania, nepreberal si zásielky na žiadnej z adries pobytu, ktoré uviedol, pričom bol predvolávaný zo strany orgánov činných v trestnom konaní z rôznych miest, na adrese trvalého pobytu sa dlhodobo nezdržoval a nebol zastihnuteľný ani na iných adresách, ktoré uviedol. V čase úkonov prípravného konania nebol na svojich telefónnych číslach zastihnuteľný a nereagoval ani na predvolanie prostredníctvom mailovej adresy. Uvedenie adresy na doručovanie písomností a vyhlásenie blízkych osôb k možnosti sťažovateľa aktuálne bývať na konkrétnej adrese nemajú za následok zánik útekového dôvodu väzby.

9. Dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku boli podľa okresného súdu aj naďalej dané predovšetkým závažnosťou trestnej činnosti, pomermi sťažovateľa, ale aj jeho trestnou minulosťou. Sťažovateľ je dôvodne podozrivý zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu, ktorý je tvorený 89 čiastkovými útokmi, a pokračovacieho zločinu podvodu, ktorý je tvorený 43 čiastkovými útokmi, pričom toto podozrenie nebolo dosiaľ oslabené. Intenzita a periodicita konania vyplýva nateraz predovšetkým z výpovedí poškodených z radov objednávateľov.

10. Okresný súd tiež poznamenal, že trestná minulosť sťažovateľa (5 záznamov v odpise z registra trestov) má význam pri rozhodovaní o väzbe z pohľadu možnej recidívy trestnej činnosti. Správanie sťažovateľa do budúcnosti možno vždy iba predpokladať a pri takýchto úvahách je potrebné vychádzať najmä z objektívnych okolností, ktorými nepochybne sú aj predchádzajúce odsúdenia, ktoré neodradili sťažovateľa od ďalšieho protiprávneho konania. Zvýraznil, že sťažovateľ sa mal časti skutkov, z ktorých je dôvodne podozrivý, dopustiť v priebehu plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom, ako aj plynutia trestu zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu v obchodnej spoločnosti, čo na účely rozhodovania o väzbe podporuje záver, že by sťažovateľ v prípade prepustenia na slobodu pokračoval v trestnej činnosti, pretože minimálne pri časti skutkov už mal vedomosť o tom, že isté konanie je postihnuteľné trestným právom. Obava z pokračovania v trestnej činnosti u sťažovateľa nie je hypotetická, ale je reálna a vyplýva z kombinácie okolností prípadu a osoby sťažovateľa.

11. Okresný súd dospel k záveru, že v súčasnom štádiu trestného konania sťažovateľ nespĺňa podmienky pre nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka ani podmienky pre nahradenie väzby písomným sľubom, pretože uvedenými inštitútmi by nebolo možné dostatočne eliminovať obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Sťažovateľ je stíhaný aj pre obzvlášť závažný zločin, pri ktorom je v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku nahradenie väzby alternatívnymi inštitútmi viazané na existenciu výnimočných okolností prípadu.

V skutočnostiach uvádzaných sťažovateľom spočívajúcich v tom, že má štyri maloleté deti, jedno je novorodenec a matka družky je vážne chorá, súd výnimočne okolnosti nevzhladol.

12. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením zo 4. júna 2024 rozhodol tak, že ju zamietol. Sťažovateľ uviedol, že napadnuté uznesenie bolo krajským súdom odoslané 11. júna 2024, pričom 12. júna 2024 bolo doručené obhajcovi sťažovateľa.

13. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa a nad rámec tohto zdôraznil, že dôvodmi tzv. útekovej väzby a tzv. preventívnej väzby u sťažovateľa sa v konaní pred súdom zaoberali súdy (aj krajský) opakovane, pričom tieto naposledy konštatoval krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 3Tos/54/2024 z 9. apríla 2024 a od tohto právoplatného rozhodnutia nenastala žiadna taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala iný náhľad krajského súdu na tieto väzobné dôvody. K možnosti nahradenia väzby poukázal na dosiaľ vykonané dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že sťažovateľ bol dosiaľ 4-krát súdne trestaný, z toho v troch prípadoch bol právoplatne odsúdený (okrem iného) za trestný čin podvodu, pričom aktuálne je dôvodne podozrivý zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu, v ktorom viacero čiastkových útokov malo byť spáchaných počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Okrem toho spôsob ich spáchania opísaný v obžalobe je vo svojej podstate totožný s tým, za ktorý bol sťažovateľ právoplatne odsúdený v inej trestnej veci (trestná vec Okresného súdu Skalica pod sp. zn. 8T/6/2021), uviedol, že sťažovateľ má sklony k páchaniu ekonomickej trestnej činnosti. Taktiež je v jeho majetkových pomeroch očividný nepomer medzi oficiálnymi príjmami a jeho výdavkami a nákladmi na život, preto je dôvodné sa domnievať, že práve trestnou činnosťou si zadovožoval finančné prostriedky na zvyšovanie majetkového prospechu. Sťažnostný súd uviedol, že u sťažovateľa je vysoké riziko, že by mohol pokračovať v páchaní obdobného druhu trestnej činnosti aj v budúcnosti. Vzhľadom na trestnú minulosť, špeciálnu recidívu, jeho majetkové pomery, ako i predchádzajúci spôsob života dospel sťažnostný súd k záveru, že osoba sťažovateľa nedáva dostatočnú záruku na to, aby súd prijal jeho písomný sľub a nahradil jeho väzbu týmto inštitútom. Rovnako ani dohľad probačného a mediačného úradníka by nebol u sťažovateľa spôsobilý dosiahnuť účel väzby, a to ani s využitím technických prostriedkov na monitorovanie jeho osoby či uloženia primeraných obmedzení a povinností, pretože monitorovanie osoby sťažovateľa poskytuje len informácie o jeho polohe, a nie o činnosti, ktorú vykonáva. Sú dané dôvodné pochybnosti o schopnosti sťažovateľa dodržiavať obmedzenia a povinnosti, a preto dospel sťažnostný súd k záveru o neúčelnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka v aktuálnom štádiu trestného konania.

14. K dosiaľ vykonanému dokazovaniu krajský súd uviedol, že už na začiatku trestného stíhania po vznesení obvinenia boli zadovážené dôkazy, ktoré sú svojím významom rozhodujúce pre vzatie a aj pre neskoršie držanie sťažovateľa vo väzbe. Hoci niektoré z nich už boli vykonané aj na hlavnom pojednávaní (výsluch sťažovateľa), tak ďalšie dôkazy (napr. výsluchy svedkov) budú ešte len vykonané, preto sťažnostný súd uviedol, že fáza dokazovania nebola ukončená a ani sa nezmenila „dôkazná situácia“.

II. Argumentácia sťažovateľa

15. Sťažovateľ namieta dĺžku rozhodovania o väzbe s tým, že rozhodovanie na okresnom súde a krajskom súde o jeho žiadosti o prepustenie z väzby trvalo 34 dní. Zdôrazňuje, že je prvýkrát vo väzbe, poukazuje na porušenie práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a písm. b) dohovoru neumožnením štúdia vyšetrovacieho spisu a tiež čl. 3 dohovoru z dôvodu podmienok vo väzbe (porušenie týchto práv ale neuvádza v petite ústavnej sťažnosti). Porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy vidí v tom, že podľa jeho názoru súdy nedostatočne odôvodnili naplnenie a trvanie väzobných dôvodov, rozhodnutie založili na jeho odsúdení v minulosti a podozrení, že si zadovážoval príjmy trestnou činnosťou. Zdôrazňuje, že väzba trvá už 22 mesiacov, jej dôvodnosť sa podľa neho oslabuje. Súdy sa tiež nedostatočne zaoberali možnosťou nahradenia jeho väzby. Sťažovateľ reaguje na novelu Trestného zákona a tvrdí, že súdy porušili jeho právo na obhajobu, pretože o jeho návrhu na preskúmanie obžaloby nebolo vydané osobitné uznesenie, rovnako nebolo vydané ani uznesenie o jeho návrhu na prerušenie trestného stíhania.

16. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti označil nesprávne namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Tos/236/2023 zo 4. januára 2024, z obsahu ústavnej sťažnosti je však zrejmé, že ústavnou sťažnosťou namieta uznesenie sp. zn. 3Tos/96/2024 zo 4. júna 2024, ktoré v prílohe ústavnej sťažnosti aj predložil.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o väzbe napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu:

17. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodit' aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

18. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019, II. ÚS 400/2019 a i.).

19. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby 9. mája 2024 na okresnom súde a rozhodnutie sťažnostného súdu bolo podľa tvrdenia sťažovateľa jeho právnomu zástupcovi doručené 12. júna 2024, t. j. konanie prebiehalo 34 dní na dvoch stupňoch.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa trvala v konaní na dvoch stupňoch len niečo vyše jedného mesiaca, čo je plne v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe. Ústavný súd zároveň v okolnostiach posudzovaného prípadu nevidel žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli (v kontexte práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe) spôsobilé spochybnit' ústavnú akceptovateľnosť napadnutého postupu súdov.

21. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o predmetnej sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu:

22. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

23. Sťažovateľ mal proti napadnutému uzneseniu k dispozícii účinný prostriedok nápravy, sťažnosť, ktorú sťažovateľ aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

24. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

25. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho

prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

26. Ústavný súd po preskúmaní namietaných uznesení všeobecných súdov konštatuje, že tak v rozhodnutí prvostupňového súdu, ako aj v rozhodnutí súdu sťažnostného boli sťažovateľovi dané odpovede na všetky jeho podstatné argumenty, ktoré opakovane uvádza aj v ústavnej sťažnosti. Všeobecné súdy sa podrobne zaoberali otázkou splnenia materiálnych podmienok väzby, dôvodnosťou podozrenia zo spáchania trestných činov sťažovateľom, podrobne špecifikovali skutočnosti odôvodňujúce ponechanie sťažovateľa vo väzbe z dôvodu útekovej a preventívnej väzby. Rovnako oba všeobecné súdy podrobne vysvetlili dôvody, pre ktoré nevzhládli možnosť nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediáčného úradníka a prijatím sľubu sťažovateľa a primeraným spôsobom reagovali aj na ďalšie početné námietky sťažovateľa týkajúce sa najmä nemožnosti preštudovania spisu, podmienok vo výkone väzby, jeho argumentáciou postupom súdov v iných trestných konaniach, ako aj možných následkov novely Trestného zákona na postup a rozhodnutie v jeho veci.

27. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku. Argumentácia krajského súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, pričom dáva sťažovateľovi jednoznačné odpovede na nastolené námietky. Rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ ide o sťažnostné argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorých ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uvedených základných práv.

28. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

29. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní spočívajúcom v nerozhodnutí o návrhu sťažovateľa na prerušenie trestného stíhania z 25. marca 2024 a o návrhu na preskúmanie obžaloby z 20. marca 2024. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd stále zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy

ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené. Otázka dôvodnosti trestného stíhania je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií, najmä pokiaľ ide o zásah do osobnej slobody sťažovateľa väzbou), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje. Platná právna úprava trestného konania umožňuje aj v nasledujúcich štádiách trestného konania obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany práv a v rámci práva na obhajobu sťažovateľ môže uplatniť aj argumentáciu týkajúcu sa zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 132 ods. 1 a § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu